

Po těchto událostech se stalo k Abramovi ve vidění slovo Hospodinovo: „Nic se neboj, Abrame, já jsem tvůj štít, tvá přehojná odměna.“ Abram však řekl: „Panovníku Hospodine, co mi chceš dát? Jsem stále bezdětný. Nárok na můj dům bude mít damašský Elíezer.“ Abram dále řekl: „Ach, nedopřáls mi potomka. To má být mým dědicem správce mého domu?“ Hospodin však prohlásil: „Ten tvým dědicem nebude. Tvým dědicem bude ten, který vzejde z tvého lůna.“ Vyvedl ho ven a pravil: „Pohleď na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“ A dodal: „Tak tomu bude s tvým potomstvem.“ Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost.

Hvězdné nebe nade mnou a mravní zákon ve mně, vybaví se člověku, když slyší závěr dnešního příběhu. Vskutku, koukat na nebe v létě, jak na něj budeme koukat za týden na táboře, vyvolává v člověku od pradávna úžasné pocity. Třeba, že něco nad námi musí být, že někdo někde to snad má v ruce, že život na téhle tečičce plující vesmírem není snad úplně zbytečný.... Pohled na hvězdnou oblohu zkrátka jako by rezonoval s jakýmsi vrozeným náboženstvím kdesi uvnitř. Možná na něj ve spěchu každodenního starání nemáme čas, ale když se pak zastavíme a zvednem hlavu vzhůru k té nesmírné klenbě, tak to pocítíme. Možná - a možná taky ne. Protože zrovna tak existují velice působivá svědectví lidí, kteří při pohledu na klenbu posetou hvězdami pociťují hlubokou úzkost. Jako by na ně sáhl hluboký chlad - třeba jako když se člověk propadá do oceánu, do hluboké nicoty, a neví proč ani nač. Projdeme-li díla skvělých spisovatelů, filosofů, básníků, najdeme tam velice přesvědčivě vyjádřeno obojí: pocit onoho "něčeho nad námi" - i pocit mrazivé samoty, zkušenost člověka putujícího vesmírem bez života, bez lásky a bez naděje.

Ve Starém Zákoně se na hvězdná nebesa koukají žalmisté i praotci, jak jsme před chvílí slyšeli. Ale – než se k tomu pohledu dostanou, zní *jiné slovo*, jiné oslovení, jiné vyznání. Bibličtí svědkové nás nenavádějí - vyjdi ven, pohlédni na noční oblohu, a nezbyde ti než pomyslet a uvěřit - Někde v té hloubce sídlí Bůh, to něco nad námi, nad celým vesmírem. Bible začíná jinak: konkrétním oslovením. Oslovením jednoho člověka tady na zemi, uprostřed ustarané všednosti. Takhle na začátku oslovil ten zvláštní, překvapivý Hlas Abrama - a na stará kolena ho zvedl a vyvedl na cestu. Na cestu do nové, slíbené země -- na cestu zaslíbení, naděje -- na cestu nových počátků -- na cestu důležitou pro Abrama i pro všechny, kdo si příběh té cesty budou vyprávět (jako my dnes tady a za týden na táboře). Na cestu víry.

Abram už na té cestě dost prožil. Zjistil, že má zvláštní, hluboký smysl tomu Hlasu důvěřovat, i když ho ten Hlas posílá proti proudu, jímž se ubírá většina. Zjistil, že ten Hlas mu dá sílu k velkorysosti, která dokáže předejít vleklým a ničivým konfliktům. Zjistil, že ten Has mu dá sílu vyskočit z pohodlí domova a nasadit kůži pro bližního v nesnázích. Ale **dnes**, na začátku tohoto příběhu, **jako by nic z toho všeho neplatilo.** Jako by Abram procítl jakéhosi snu, který snil o Bohu - a propadl se do hluboké deprese. Přitom mu zaznělo krásné oslovení: *Poslyš Abrame, starý Abrame, nic*

se neboj, nepropadej úzkosti ani nervozitě - já jsem zástita tvá. Ve mně najdeš poklad nad všechny poklady tady na zemi – cíl, k němuž má smysl putovat. Člověk by čekal, že Abram vyskočí a začne zpívat "krásná je modrá obloha, je zázrak pod ní žít", ale on zareaguje přesně naopak. Na to krásné darované ujištění odpoví slovy realistické skepse: Prosím tě Bože, co mi chceš dát?! Jakápak odměna, jakápak budoucnost?! Vezměme to realisticky. Já jsem starý dědek nad hrobem, Sára dávno v důchodu. Bylo to s tebou sice krásné - ale už dost. Skončeme to. Už nechci dál. Nebudu se pořád nutit do nějakých iluzí - že dostanem syna, že z vyschlého lůna počne nový život, že tenhle příběh směřuje k nějakému smysluplnému cíli. Jednou jsem bezdětný - a jiné to nebude. A jestli to má nějak pokračovat, tak ať to za mne vezme náš správce. Beztať je to takový šikovný chlapík - mladý, silný a schopný.

Takhle Abram odpovídá. Takhle bible líčí praotce věřících: Zavaleného realitou. Přemoženého beznadějí. Odevzdaného osudu. Takhle to je, říká, 100% přesvědčený - a jiné to nebude.

Samozřejmě, není to příliš povznášející pohled. Ale, copak na nás, věřící lidi, je pořád povznášející pohled? Cožpak jsme to už kolikrát nebyli hotovi zabalit? Kolikrát nás napadlo - víra, zápasy o věrnost Bohu - a přátelství s bližními - zápas o takové hodnoty jako je nasadit kůži pro bližního v nesnázích, usilovat o smíření, o spravedlivou velkorysost, o svědectví pravdě - to nemá budoucnost. Snít sny o tom, že život má nějaký jiný cíl, než přijmout každodenní realitu – nikam nevede. Od Boha těch starých příběhů se stejně nic nedočkáme,... tak co. A teď otevřeš bibli, a zjistíš - ani ti praotcové a otcové nejsou nějakí dokonalí supervěřící. I oni si prožívali své: svoje krize a hluboké skepse. Na krásné zaslíbení dokázali odseknout řečí utahané nedověry.

A člověče, div se - on nesjel blesk z krásné modré oblohy, ono nebe nezačlo hromovat. On je ten Bůh vyslechl.

Trpělivě, jako skutečný, věrný přítel poslouchá Abramovy stížnosti -- tu řeč, modlitbu Abramovy nevěry. Takový je Bůh Abrahamův (pak se ještě bude říkat Izákův a Jákobův): Neodvrací se a neuráží kvůli lidským steskům a nářkům, ba naopak -- jeho přítomnost umožňuje to vše vyslovit. Nenutí do povinné radosti, do povinné vděčnosti, nebaví se jen s těmi, jejichž víra je vždycky přesvědčená na 120%. Poslouchá stesky naší utahané malověry. Ale nenechá tě u jen toho. Je přítel - ale nechodí s tebou na pivo jen poslouchat pořád dokola ty samé nářky. Così k tomu taky poví:

Poslouchej Abrame, pěkně tě to zavalilo. Ale tvé přesvědčení, že všechno stejně zůstane při starém, to není jediná realita, kterou bys musel vzít vážně. Když jsem s tebou začal příběh víry a naděje, když jsem slíbil, že máte co čekat - a že se dočkáte - nemluvil jsem do větru.

A v tenhle moment přivedl Bůh Abrama pod hvězdnou oblohu.

Vlastně ho pod ni **vyvedl**. To slovo je hrozně důležité. Nejdřív Hospodin **vyvedl** Abrama z Cháran. Dostal ho do pohybu - vstříc zaslíbené zemi. (Jednou takhle vyvede svůj lid z otroctví.) Ted', když Abrama sevřely pochybnosti, únava, deprese, ho vyvádí z tísně, z vězení jeho nevěry. Rozbízí tu slupku, v níž Abram uvízl a v níž se už mezitím zabydlel, a dává mu prohlédnout: Koukej, ještě je tu jiný

vesmír než stěny tvého bezdětného osudu. JEŠTĚ JSOU TU MOJE SLIBY. Pohled' Abrame, pohled' na nebe, na tu nesmírnou, hlubokou klenbu - koukni na ty hvězdy - a zkus je sečíst... Je to bláhovost, vid', sčítat nesčítatelné. Tahle nepředstavitelná budoucnost čeká lid, který z tebe vzejde. Tak bohaté pokračování bude mít příběh víry a naděje, k němuž tě opět, právě teď' zvu.

To nebe nad námi není cílem ani důvodem víry. To je krásná klenba, úžasné zhotovená - *dílo prstů tvých* - říká žalmista. Ale ty **prsty** neukazují ke hvězdám. Ty prsty **ukazují sem na zem**, doprostřed našeho života - k nové budoucnosti. Ta realita, co tě teď' tak tíží - to není všechno, to není jediný osud. Je pro tebe uchystáno něco jiného. Věříš domu? Dáš na má slova? Dáš si ukázat?...

A uvěřil Abram Hospodinu. Udělal krok - směrem, kterým ukazuje prst Boží - směrem k nové naději, k milosrdenství, radosti, svobodě - a pokoji. Udělal ten krok - i když vlastně v té chvíli neměl jistotu, že došlápne na pevnou půdu, že neztratí půdu pod nohama.

Takhle zve Hlas z vyprávění o Abramovi k víře. K zvláštní důvěře -- k důvěře, kdy se přestaneme ptát, co za to, co z toho mám, jak budu vypadat, co musím udělat. K důvěře, kdy člověk zaslechne pozvání – otevře se -- vzchopí - a vykročí.

Takhle ten starý příběh přečetl i apoštol Pavel, jeden z potomků Abramových nejen podle těla? ale právě i podle odvážné a důvěřivé víry. Ten Hlas, který oslovoval Abrahama, to je ten hlas který přišel na zemi a zazněl na kříži. A ten hlas zve nejdřív ze všeho – k důvěře. Nehodnotí, neznámkuje víru – ale otvírá budoucnost. Dává smysluplný cíl. A vždycky, když to někdo pochopí – a dá se pozvat, vyprovokovat, vyvést - otevře se a vykročí - mají z toho v nebesích náramnou radost.

Amen

Gn 15,1-6 Salv 26-07-12

Píseň 442,1+4 EZ-S!

In: Hospodine, Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na celé zemi! Neboť jsi vyvýšil slávu svou nad nebesa... Když spatřuji nebesa tvá, dílo prstů tvých, měsíc a hvězdy, které jsi tak upevnil, říkám: Co jest člověk, že jsi naň pamětliv - a lidský syn, že o něj pečuješ?... AMEN (Ž 8,2.4n)

Píseň 8 -EZ-S!

Modlitba

Obracíš naši pozornost k sobě a svému dílu Pane. Asi víš, kolikrát si připadáme sami, uzavřeni do stěn svých vlastních životů, problémů, zápasů a úzkostí. Víš, jak snadno se nám ztratí z obzoru žití tvé království. Jak vzdáváme usilí o lidskost, o to potkat druhé. Znáš naši beznaděj, v níž už s tebou nepočítáme - a naši úzkost, že světem hýbe stejně jen nenávisť, sobectví, právo silnějšího. Je dobře, že to vše můžeme před tebou vyslovit. Děkujeme, že nás zveš, abychom tobě tváří v tvář pověděli, jak na tom jsme, čeho je plné naše srdce. A děkujeme za ujištění, že u toho nezůstane. Že zazní tvé slovo, jež má moc prorazit slupku naší odevzdanosti. Toto slovo nám daruj - a utvoř z nás společenství víry, které k tobě nakonec ukáže i mnohým dalším. OTČE NÁŠ...

1. čtení Ř 4,13-25

Píseň 178

kázání Gn 15,1-6

Píseň 451

Ohlášení

Přímluvy

- Přijď' KíTvé 3x

Na dně mých sil – když ztrácím víru – Přijď'KíTvé
Naplnit důvěrou – postavit na nohy – dát krokům směr - -
Přijď'KíTvé

Vládne-li rezignace – vládne-li zklamání – vládne-li
nezájem - Přijď'KíTvé

Vládne-li arogance – vládne-li lež – vládne-li křiváctví -
Přijď'KíTvé

Ukončit suchopár – jak rosa naděje – jak pramen žití –
Přijď'KíTvé

Dát povstat naději – dát povstat lidskosti – a vyhnat
předsudky – Přijď'KíTvé

K tomuto městu – k tomuto sboru – do našich srdcí -
Přijď'KíTvé

- Přijď'KíTvé 3x

Poslání Ř 15,13

Požehnání

Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici.
Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i
navěky. AMEN

Píseň Sv 23 – B je záštita má (klavír+kytara)